

GERZSENYI GABRIELLA

NÉZŐPONT

Bálint levette világoskék sapkáját, és beletúrt a hajába. Kamaszkorában az ilyen sapkát baseballsapkának hívták a haverokkal, a szülei sildes sapkának, a nagyapja viszont simléderesnek. Ő a sajátjára leginkább a lebernyeges kifejezést szerette, tekintve, hogy a sapkának hátul egy tépőzárral rögzíthető kendője is volt, ami a nyakát és füleit volt hivatott a leégéstől védeni. Fáradtnak érezte magát, holott még délelőtt tizenegy sem volt. Átlangyosodott a fal, de még jólesett nekidőlni. Délutánra harmincnyolc fokot jósoltak. Utálta a hőséget, amikor minden porcikáján csorgott az izzadság, csiklandozta a hátát, a nyakát, borotvált arca viszkedett a sós létől, percek alatt átbüdösödött a hónalja, úgy érezte, ő maga is elolvad, szétfolyik, s csak egy bűdös, sós patak marad belőle. Végül ezen az izzadós természetén bukott meg a trópusi sziget ötlete is, amit évekig dédelgetett magában. Nóra szinte örömmel dörgölte az orra alá, mennyire nem bírja a kánikulát, csipkelődött vele, hogy úgy izzad öt perc kerti munka után, mint egy maratoni futó a negyvenkétezer-egyszázkilencvenedik méternél. Nóra szeretett a megszokottól eltérő hasonlatokat kitalálni, a világért sem érte volna be annyival, hogy úgy izzad, mint a ló.

Fél szemmel követte, ahogy megérkezik és begördül a napelemesek furgonja az udvarra. Vagy a teleknek az a része már a kert? Egyáltalán, hol válik el a kettő? Az apjánál odahaza mindenki számára világos volt, hogy az udvar addig tart, ameddig a lebetonozott placc és az abból kiinduló – ugyancsak betonozott – járda ér, a kert pedig ott kezdődik, ahol a gyümölcsfák és bokrok nőttek. Az utcáról érkező az udvaron találta magát, hiába volt ott szőlőlugas, ami árnyékot adott az alatta parkoló autóknak és a pincét is hűsen tartotta. Nem szőlőskertben érezte magát ott az ember, de sokkal inkább udvaron.

Nem is bánta, hogy odaparkolt a furgon a sóderhalom mellé, ami főleg sötétben olyannak tűnt a kert közepén, mint egy óriásgyerekek által otffejtett homokvár. Így legalább jobbról is lezárta az utat, és nem fogja boldog-boldogtalan megfordulásra használni a kocsibeállójukat. Balról már eleve ott állt a villanszerelők kocsija, a másik beállót pedig elfoglalta az asztalosok járműve. Sokan jöttek ma, nagyüzem volt, s szerencsére haladtak a dolgok. Nóra háborgott, miért nyúlik a beköltözési idő, mint a megoldaszott sajt, meddig kell még a munkásokat kerülgetni? Pedig Bálint szerint

a felesége titokban nem bánta a nyüzsgést, mindenkire volt egy kedves szava, csivített, kávéval kínálgatta az embereket. Nem vette észre, hogy éppenséggel akadályozza őket a munkavégzésben. Bálint nehezen viselte a szószátyárságot, és ha tehetette, ilyenkor kereket oldott.

A szó szoros értelmében is kereket kellett még aznap oldania, mert telefonáltak a kertészetből, hogy a nyolc aranyvessző és a legelsőként megrendelt lágyszárúak megérkeztek. Bálint feleslegesnek érezte, hogy erre teherfuvarost béreljen, a családi egyterű csomagtartójában is vígan el lehet őket hozni. Nóra nem rokonszenvezett az ötlettel. Utána úgy fog majd kinézni az autó, mintha földmunkagéppel sétálgattak volna benne. Ám Bálint inkább azon bosszankodott, hogy a fuvar miatt nem ihatott egy hideg fröccsöt. Bár nem valószínű, hogy éppen a két falu között állítják meg a rendőrök, nem akart kockáztatni. Elnézett az út felé, gyér volt a forgalom. Persze, a normális emberek ilyenkor nyaralnak, vízparton hűsölnek, vitorláznak, s nem egy építkezés kellős közepén izzadnak, és nyelik a járművek porát. Szinte vibrált a levegő a kukoricatábla fölött. Hamarosan oda is megérkeznek a munkagépek, akkor lesz ám igazi hangzavar.

A felesége hangját hallotta a háta mögül, az egyik villanyszerelővel értekezett a falikarok házhozzállításáról. A magas, cingár fiatalemberrel szemben Nórának majdhogynem lábujjhegyre kellett állnia. Pedig magas-sarkút viselt, ha esett, ha fűjt, még a strandpapucs is legalább hat centis sarkakban végződött. Bámulatós ügyességgel tipegett most is a hepehupás udvaron, egyensúlyozott a házba vezető, lépcsőt helyettesítő fapallón, lépte át kecesesen a pergola körül szanaszét hagyott zsaluköveket. Gyorsan, de érthetően beszélt, arra is volt gondolja, hogy napszemüvegét a fejére tolja, és partnere szemébe nézzen. Mindig figyelt az ilyen apró részletekre is. Állította, hogy ezek sokszor a legfontosabb dolgok az életben. Ha a férje napszemüveggel a szemén szólt hozzá, odalépett, tökéletesen összehangolt mozdulattal felnyújtotta két kezét, megfogta a napszemüveg két szárát, és levette Bálintről, merthogy nem egy szemmütéten átesett vakondokkal kíván társalogni.

Nóra részletes eligazítást adott a villanyszerelőnek az előszobai lámpacseréről, az újonnan megrendelt lámpatestek érkezésnek idejéről. A ledszalagokhoz érve odaintette az asztalos brigád egyik tagját is, mivel ez a pont közös halmazt képezett a két szakterület között, és megegyezésre kellett jutni, ki melyik munkafázist végzi el. A zömök asztalos fiú egyik kezében energiával, másikban cigaretta volt. Bálint tudta előre, hogy a kiürült

pléhdobozt, csakúgy, mint a csikket, hanyag mozdulattal el fogja dobni a földre. Felfoghatatlan, hogy a munkásokba semmi rendszeretet nem szorult. Legalább a főnök lenne igényesebb, és követelné meg a minimális rendet a csapattól. Ám eszébe jutott, mit mondott a főnök a legelső találkozásuk alkalmával: örülhetnek, ha egyáltalán hajlandó még valaki dolgozni. Ilyen jellegű elhanyagolható kifogásokkal igyekeztek hát nem élni, és hasonló megfontolásból a határidők kitolódását sem hánytorgatták.

Bálint ráérősen odébb pöckölt a térdéről egy legyet. Elkapnia sajnos nem sikerült, kétszeri próbálkozás után a szemtelenje még mindig életben volt, és visszaröppent a nap melegétől felhevült testre. Pedig gyerekként mestere volt a legyek pusztá kézzel való elfogásának. Az utcában nyaraló fiúkat is ő tanította meg, sőt, a tulajdon bátyját is, aki egyébként büszke volt rá, hogy mindig mindent előbb tudott az öccsénél, aztán, ha a kedve úgy tartotta, leereszkedett odáig, hogy a kis pupáknak is megtanítsa ezt-azt. Mostantól majd remélhetőleg gyakrabban fog eljutni a telekre, azt se bánja, ha egymaga kell utazzon. Nóra egyetemista korukban még valamelyest kalandnak fogta fel, hogy egy lakókocsiban kell napokra berendezkedniük. Tetszett neki is a nomád élet. Tüzet raktak este az udvaron, a vizet a kerekés kútról húzták, és sétálni küldték a szülőket, ha magukra akartak maradni egy pásztorórára. Egyszer megittak kettesben egy egész üveg vörösbort, majd egymásnak estek pillanatok alatt, és remekül szórakoztak azon, hogy a sétálásból már bizonyára visszaérkezett szülők mit gondolnak az ütemesen ringatózó lakókocsi láttán. Azon az estén kérte meg a Nóra kezét, csak úgy, gyűrű és ceremónia nélkül. A lány, akinek akkor még nagyon hosszú és nagyon sima volt a haja, ezért Bálint sellőbébinek becézte, kuncogva mondta ki a borgőzös igent. Néhány héttel később aztán sort kerítettek a hivatalos lánykérésre is. Az apa előkelő szónoklatot tartott a Nóra szüleinek, méltatta a fiatalok érdemeit, és többször megerősítette, hogy ők egymásnak vannak teremtvé.

Az utóbbi években Nóra hallani sem akart róla, hogy a telekre menjenek nyaralni. Nyomorúságosnak nyilvánította a lakókocsiban alvást, az anyósának pedig azt fuvolázta, hogy korának előrehaladtával (ezen Bálintnak nevetnie kellett, tekintve, hogy nyáron töltötték be mindketten a harminckettőt) exponenciálisan csökken az alkalmazkodóképessége, s nehezen viseli a legkisebb viszontagságokat is. Ettől kezdve az apósa borsószem királykisasszonynak hívta, inkább kedves viccnek, mint sértésnek szánva. Bálint szerint nagyon találó volt a hasonlat, mindazonáltal Nóra rögtön a maga egyedi analógiájával állt elő, s megnevezte az orchideát, mint külön-

leges bánásmódot igénylő növényt. Meg kellett hagyni, valóban rászokott a különleges dolgokra. Túlságosan felvitte az Isten a dolgát, elszálltak az igényei. Már réges-régen beköltözhetek volna az új házba, ha az ifjú aszszony nem ragaszkodik a távolkeleti faanyagból készült padlóhoz, a nehezen beszerezhető olasz csaptelepekhez, és, ha nem módosítja legalább kétszer a teljes lámpatest-garnitúrát. Természetesen ezekkel neki is jócskán okozott bosszúságot, mivel sem a vízvezeték-, sem az elektromos kiállások nem az eredeti, egyébként méregdrágán kidolgozott műszaki terveket követték. Azonban sellőbébi, aki a vállig kurtított és begöndörített hajával már inkább hínárbébi lett, szabatosan elmagyarázta, a kelleténél néha hosszabban és többször is, hogy miért lesz ezerszer jobb megoldás a mosdópultra ültethető magasított csaptelep az ovális kagylóval, mint a kezdetben alkalmasnak vélt kerek mosdótál a falra szerelt csappal.

Bálint alatt megrezdült a műanyag ülőke, bosszúsán vette kézbe a telefonját. Már bánta, hogy csak a hangját vette le, a rezgését nem. Pár perc nyugalom igazán járhatna neki is. Ezúttal legalább nem az építkezéssel kapcsolatban keresték. Robi volt az, a legjobb – az egyetlen óvodáskori – barátja. Idestova két és fél éve, hogy nem találkoztak. De ez így nem mehet tovább, mikor fog már ráérni legalább egy sörre? A felesége a gyerekekkel előrement a Balatonra, ő még három napot ki kell, hogy bírjon a munkahelyén, de bármelyik este szívesen bemegy a városba, vagy akár kilátogat hozzájuk. Mindezt egy szuszra hadarta. Bálint bólogatott magának, és hűmögött a telefont. Nem akart azonnal és határozottan elutasító választ adni, de nem érzett magában erőt egy késő éjszakába nyúló kiruccanáshoz. Márpedig a Robival való kiruccanások mindig késő éjszakába, sőt, olykor kora reggelbe torkollanak. Hirtelen azt sem tudta, milyen nap van. Mikorra beszéltek meg a Nóra szüleinél az új kerti medence felavatását, mikor van a fogászati kontrollja és melyik nap jönnek a szülei „háztűznézőbe”, ahogy az apja viccesnek szánva mondogatta. Nóra volt a tudója nemcsak a közös programoknak, de a Bálintot érintő külön időpontoknak is. Ő jelentette be orvoshoz, ő tartotta kézben a családi és baráti összejövetelek szervezését. Most nem volt semmi kedve odamenni hozzá, szemmel láthatóan még nem jutottak dűlőre az asztalossal és a villanyszerelővel a ledszalagok ügyében. Elköszönt Robitól egy kissé bizonytalanra sikerült „megbeszélésem Nóribéivel és visszajelzek” válasszal.

Hátrébb dőlt, hogy a fal takarásába kerüljön. Az egyelőre még csak képzeletbeli járdán a lakberendező hölgy közeledett, ami még önmagában nem

zavarta volna Bálintot. Ha valamibe, hát a függönyök színébe és a konyhai csempék vízszintes vagy függőleges elhelyezésébe igazán nem óhajtott belefolyni. Nóra némileg tettetett lelkiismeret-furdalással emlegette, hogy a ház felépülése és korszerű technológiája a férje érdeme, míg ő legfeljebb a külsín kidolgozásában tud tevékenyen részt venni. Bálint megjegyezte, hogy mindig a részletekben van a kutya elásva, mire hínárbébi javította, hogy inkább legyen elásva a krumpli, de ne a kutya. Bálint erre lovagiasan visszanyelte a részletekben való eltévelyedésre, és ezáltal tetemes időhúzásra irányuló megjegyzéseit. Aki előtt Bálint rejtve kívánt maradni, legalább még pár röpké pillanatra, az a földmunkákat végző falubelije volt, aki szinte a lakberendezővel egyidőben állította le utánfutós járgányát a szomszéd telke elé. Az illető már másodszer jött a járandóságáért. Előző nap Bálintnak teljességgel kiment a fejéből a tartozás, kért egy nap haladékot, viszont nem számított rá, hogy a környék egyetlen bankautomatája éppen most tölti nyári szabadságát.

Biztosra akart menni, hogy rejtekben marad, így a zöld műanyag ajtót is behúzta, a reteszt is rátolta belülről. Letekert egy kis toalettpapírt, s mindjárt meglepődött, hogy milyen jó minőségű, háromrétegű papírral látják el manapság a mobil wc-eket, majd megtörölte a homlokát. Újra kézbe vette a telefont, kikereste a néhány napja megkezdett filmet, és beállította az éppen félbehagyott jelenetnél. Aztán meggondolta magát, és ujjával visszacsúsztatta a piros pöttyöt oda, ahol Tóth a kerti budiban trónol. Már legalább négyszer megnézte a jelenetet, irigyelve Tóthot, mivel annak még mobiltelefonja sem volt, ami a nyugodt üldögélésben megzavarhatta volna.